

[Energiministeren]

det klædeligt at gå ind i kommentarer til den beslutningsproces, der har været, endog i selve departementet, idet den på et par punkter anfører, at det er ændringer, som er blevet til i sidste øjeblik osv. Jeg skal betro de få tilstedeværende medlemmer af folketinget, at det ikke er noget, der er kommet ind i en af de seneste korrekturet fra Schultz, men at det faktisk er et produkt af overvejelser, der ikke har været gjort, som der står, i sidste øjeblik, sådan som lovforslaget er formuleret, sådan som bemærkningerne er skrevet.

Den generelle vurdering, at dette skulle medføre, at det bliver meget, meget svært at drive denne virksomhed med borerigge under dansk flag osv., betragter jeg faktisk, hvis vi skal sige tingene ligeud, som ubegrundet pression fra Danmarks Rederiforening. Der er visse, i virkeligheden forholdsvis begrænsede, punkter, hvor den ikke er tilfreds med lovforslaget, og jeg synes, det er en overreaktion ude af proportion med sagens faktiske størrelsesorden.

Hvis der er nogen, der skulle være i tvivl om karakteren af den diskussion, der har været ført, vil jeg godt understrege, at man meget uforbeholdent på side 1 i bilaget, brevet fra Rederiforeningen af 25. februar til mig, skriver, at det i så fald må være energiministerens ansvar, hvis man ikke vil kunne drive borerigge under dansk flag. Det synes jeg, sagens realiteter og indhold taget i betragtning, er en helt utrolig overreaktion.

Spørgsmålet om, at denne lov også skulle kunne dække dansk indregistrerede boreplatforme på andre landes territorier, § 2-problemet, drejer sig om de tilfælde, hvor der er tale om åbenbart utilstrækkelige sikkerhedskrav og tilsynsforhold det pågældende sted. Det er kun efter, at koordinationsudvalget har haft sagen til vurdering og afgørelse, at en virkning på andre landes område på den bestemte baggrund kommer på tale. Det, der er ideen i det, er selvfølgelig, at hvor der eksisterer sådanne forhold, skal vi have et eller andet, der gælder, som er rimeligt, og dér er det naturlige, at det er det regelsæt, de i øvrigt fungerer under.

Der er her et hensyn at tage også til de folk, der befinder sig på de pågældende borerigge. Jeg skal understrege, at hvad det her specielle spørgsmål om dækning på et andet lands område angår, er dykkerloven, som vi vedtog i stor enighed for et par år siden,

fuldstændig parallel med hensyn til at gælde også andre steder. Jeg mener, det er overreageret, det, der på det punkt udtrykkes. Hvis ikke vi havde den bestemmelse, som betyder, at vi falder tilbage på det, der i øvrigt gælder, så ville vi stå i et problem, hvis dansk indregistrerede rigge arbejdede under forhold, der ikke var gode nok.

I øvrigt lægger vi ikke op til noget, der er milevidt forskelligt fra de forhold, der gælder i alle andre lande, så allerede af den grund kan jeg ikke rigtig se, at der skulle være baggrund for en sådan ophidselse på det punkt.

Til fru Annelise Gotfredsen vil jeg sige, at kravet om adgang til alle dele af virksomheden er en nødvendighed, også på baggrund af de erfaringer, vi har haft. Når man i situationer, hvor der er problemer med aktionskomiteen, eller hvor man på anden måde skal kunne overvåge præcist, hvad der foregår, skal kunne vurdere, hvad der bør ske, drejer det sig altså ikke bare om at være ude på platformen, men i høj grad også om at være i kommandorummet, hvor det end måtte være, dér, hvor operationsforholdene i virkeligheden besluttet. Hvis der er begrænsninger på forhånd med hensyn til, hvor tilsynsmyndighederne, aktionskomiteen osv. vil kunne være til stede, så har vi på forhånd skabt os nogle problemer i netop de situationer, hvor vi meget nødtigt skulle have sådanne problemer.

Jeg skal minde om, at der med hensyn til dette adgangskrav faktisk har været en situation tidligere i Danmark, hvor der var vanskeligheder ved at komme til stede på en måde, der var betryggende for tilsynets udøvelse. Det problem blev løst i den pågældende situation, men problemet var der, inden det blev løst, og det mener jeg ikke er rimeligt. Når vi har chancen for at lave det ordentligt nu, bør vi gøre det.

Hr. Kalnæs var inde på spørgsmålet om arbejdsmiljøloven og deling og ikke-deling osv. Der har været tale om en meget grundig overvejelse gennem flere år netop af de linjer, hr. Kalnæs omtalte, men resultatet er altså ikke blevet, at man skulle lade arbejdsmiljøloven være udelt på området og lade resten være delt. Det, der er det afgørende punkt, er, at der er behov for en samordning mellem det tekniske, sådanne anlægs indretning, og det tilsyn, der kører. Det er altså anlæggene som maskine betragtet, eller som helhed